

Catalunya al poder

Ja sóc aquí! Cinc vegades ho va dir, amb satisfacció, el President Tarradellas des del balcó de la Generalitat el diumenge a la tarda.

Barcelona, capital d'aquesta Catalunya que torna a recuperar la seva llibertat, va viure una altra diada històrica donant la benvinguda al President de la Generalitat que tornava de l'exili per posar en marxa aquest període provisional de l'autonomia. La diada del 23 d'octubre no ha estat tan multitudinària ni tan brillant com la de l'11 de setembre, però ha estat també multitudinària i brillant.

En la història catalana recent no hi ha actes comparables amb el de diumenge, potser només el retorn del President Companys i els consellers presos amb motiu del 6 d'octubre de 1934, quan després de les eleccions de febrer de 1936 varen tornar a Catalunya a fer-se càrrec del poder.

Diumenge passat la geografia urbana de la capital va retrobar el fil de la història i la plaça de Sant Jaume va tornar a ser el cor de Catalunya. Catalunya es comença a tornar a governar a si mateixa des de l'històric palau gòtic que durant trenta vuit anys ha hagut d'acollir discretament la Diputació Provincial de Barcelona.

Quan Josep Tarradellas va sortir al balcó aclamat per la multitud miraculosament enquibida a la plaça la història es va fer present i quan el migdia del dilluns al Saló de Sant Jordi, el successor de Macià i Companys va prendre possessió de la Generalitat restaurada en presència del cap del Govern espanyol va començar de fet la nova etapa.

Les seves paraules en ambdues ocasions són un termòmetre eloqüent de les circumstàncies en què es produeix la represa de l'autonomia. D'entrada no ha de sorprendre la manca d'un contingut polític important en els primers discursos del President de la Generalitat de retorn a casa. Paraules sens dubte molt mesurades abans de dir-les.

Paraules de joia en primer lloc, paraules d'emoció, paraules d'afirmació nacional. Paraules de solidaritat, des-

prés, amb tots els pobles d'Espanya dels quals Catalunya vol ser una vegada més avançada de llibertat i de progrés solidaris. Paraules, a més, de responsabilitat certament greu que pesa en aquests moments difícils per consolidar la democràcia i remuntar la crisi econòmica. Paraules, sempre, d'invitació pregon a mantenir la unitat catalana que ha permès ara recuperar la Generalitat i que serà fonamental per aconseguir l'Estatut.

L'esquerra, sobretot, a més de donar una càlida rebuda al President va aprofitar per fer present l'objectiu final de la recuperació de la Generalitat: aconseguir l'Estatut. Volem l'Estatut va tornar a ser un clam al que va sumar-se Tarradellas en les seves primeres paraules al balcó: Ciutadans de Catalunya! Ja sóc aquí! Perquè jo també vull l'Estatut!

Serà una feina llarga que portarà almenys un any i de moment hi ha pressa per començar. El President sembla més interessat en formar primer la Comissió Mixta Govern-Generalitat pel traspàs de serveis que el nomenament del Consell Executiu. Aquest serà un punt a negociar amb els partits. Probablement avui dimecres que llegiu aquestes ratlles ja s'hi han posat. És probable que socialistes i comunistes insisteixin en no retardar el govern provisional, ni que sigui per la força política que dóna i perquè és al capdavant un fort desig popular.

Si diumenge va ser el dia de l'emoció, el dilluns ha estat el de la veritat. La Generalitat comença a caminar i la primera activitat del President és visitar el cap de l'Exèrcit espanyol a Catalunya, el tinent general Coloma Gallegos, de qui s'havien comentat reticències davant l'autonomia. Sembla que l'entrevista ha estat positiva i al cap d'una hora President i Capità General han anat plegats en el cotxe oficial del militar a rebre Suárez a l'aeroport. Després de la presa de possessió al Palau, acabat l'espontani cant dels Segadors, per primera vegada en un acte oficial, Tarradellas ha abraçat Coloma com abans havia fet amb Suárez. La política catalana es comença a fer des del poder.

Periòdics de l'Estat

La premsa i la ràdio que depenen de l'Estat, és a dir, aquells mitjans de comunicació que pertanyerem a l'anomenada *Cadena del Movimiento*, tindran, a partir d'ara, control parlamentari, segons un acord pres a la "Cumbre de la Moncloa". L'articulació d'aquest control encara no s'ha fet pública.

Entre els periòdics afectats per aquesta mesura, hi ha el setmanari figuerenc "Ampurdán", l'únic que, contra tot dret i segons figura a la seva manxeta, havent-se editat per una

Jefatura Local del Movimiento, passà a formar part, el mes de maig, de *Medios de Comunicación Social del Estado*.

Aquest control també significarà per a "Ampurdán" abandonar el "so-pluig" de l'Ajuntament i sotmetre's a la representació dels partits. Significarà, a més a més, que aquests siguin els autèntics responsables de la seva línia ideològica i l'Estat de la seva situació econòmica. Encara hi ha un projecte ja acabat que preveu el tancament de la majoria dels periòdics

no rendables de l'antiga *Cadena del Movimiento*.

Finalment, cal indicar que els actuals responsables de l'esmentat setmanari acaronen o acaronaven la idea de catalanitzar el nom d'"Ampurdán". Pel que fa a això, EDITORA EMPORDANESA, S.A. fa públic que EMPORDÀ li pertany, ja que va inscriure aquest títol al *Registro de la Propiedad Industrial* fa una mesos i, per tant, només aquesta empresa pot publicar un periòdic, on figuri aquesta capçalera.